

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra EN AFTENSCENE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 307. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262382080/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

aldrig i min Færd at glemme eller at overskride den fjerne Grændse eller at overspringe det uhyre Svælg, som Forholdene havde lagt imellem os, og kunde heller aldrig have indgivet Prindsessen den Tanke, at jeg nærrede andet end sømmelig Agt og Ærbødighed for hende. Hvor kunde jeg vove at ane Sligt? Ingensinde glimtede en saadan forvoven Tanke frem i min Sjæll«

»Naa, hvad blev der saa af?« sagde *Abigael* utaalmodig, »hvad sagde saa Prindsessen til den Kurv?«

»Jeg gav hende den ikke selv,« sagde den Lærde smilende, »jeg gik til Klosteret og gjentog i Korthed for Abbeden min faste Beslutning, for ingen, selv den høieste Priis i Verden at ville eller kunne vende min Fod fra den Vei, som jeg ene troede at føre til Frelsen; men ikke med eet Ord nævnte jeg den unge Fyrstinde, og ikkeheller Don *Athanasio* berørte mere denne Sag. Men af hans Ansigts Udtryk, af hans Holdning og den Maade, hvorpaa han optog mit afgjørende og bestemte Svar, sluttede jeg, at dette Udfald af Sagen var ham kjært, og at han selv kun, tvungen ved sin høie Fosterdatters Villie, havde paa taget sig denne sære Mægling.

I nogle Dage saae jeg hende ikke; thi hun holdt sig indsluttet i sine Gemakker, og kun Abbedens hyppige Besøg hos hende, hans bekymrede Miner, hans Bestræbelser for at berolige ogsaa mig, skjøndt jeg vel vogtede mig for at lade see den Uro, jeg i Grunden følte, overbeviste mig desværre fuldelig om, hvor meget det kostede ham at besværgen den Storm af Lidenskab og Sorg, der maatte rase i hendes ungdommelige, varme Hjerte. Min Samvittighed havde Intet at hebreide mig; jeg kunde endog

nu og da med en forfængelig Selvtilfredshed bilde mig ind at have viist mig som en hæderlig Helt; men Bevidstheden af, at jeg egentlig Intet havde havt at bekjæmpe, som var Talen værd, fremstillede mig hendes Kamp saameget haardere og hendes Ydmygelse saa meget bitterere.

I denne Sindstilstand var det mig næsten uudstaaeligt bestandig at være beleiret af Don *Marcello*, der med paatrængende Venlighed sneg sig efter mig, hvor jeg saa gik eller stod. Han var hos mig Morgen og Aften; saa ofte han kunde, delte han ogsaa mine Maaltider.

En Eftermiddag, da vi just sad ved et lille Marmorbord ved det aabne Vindue og en Tjener havde bragt os en liden Vesperkost, bestaaende af Frugt, Ost, Brød og Viin, traadte Prindsessens fortroligste Kammerfrøken ind og leverede mig et lidet beskrevet Blad. Jeg gik ind i et Sideværelse og læste følgende Ord: »Drik ikke oftere med *Ham!*« skrevne med Prindsessens egen Haand.

Vinket var tydeligt nok!

Da jeg igjen traadte ind til Don *Marcello*, forekom det mig, som om han hurtigt gjemte et Papir inden for sin Kofte, og da jeg satte mig ned ved Bordet, bemærkede jeg, at han alt havde skjenket af den mørkerøde, toskanske Viin i begge de slebne Glas, som stode for os. Jeg lod, som Intet var, og gav mig roligt til at spise nogle Druer og Mandler.

Da sagde den unge Læge smilende: »Jeg har hørt fortælle, hvorlunde det er Skik og Brug i Eders nordlige Lande, at Mænd, som agte og elske hinanden, naar de ville slutte Venskab, besegle dette paa